

ги запознае съ руската поезия, рѣшилъ да имъ прѣподава руски езикъ.

Въ 1869 г. баща му го изпраца въ Пловдивъ, за да се научи грѣцки и турски езици — необходими за тогавашнитѣ по-голѣми търговци. Ала душата на младия юноша копнѣла за нѣщо друго: той искалъ да стане не търговецъ, а поетъ-писателъ. Не грѣцки и турски, а френски и руски учалъ той, защото тѣ само могли да уталожатъ жадната му за художествена литература душа. Вмѣсто счетоводство, той прѣвеждалъ френски и руски съчинения. Баща му, наскърбенъ отъ това, го прибира на търговска работа въ Сопотъ.

Тукъ, вмѣсто да води търговскитѣ смѣтки и да помага на баща си въ работата му, той напълнилъ цѣли тетрадки съ стихове, като не оставилъ ненадраскани нито стѣнитѣ, нито маситѣ на дюкения. Всичко това накарва баща му да го изпрати въ Ромъния.

Това било въ 1870 година. Тъкмо него врѣме въ Ромъния закипѣлъ революционния животъ на нашитѣ бунтовници — хъшове, които на чело съ Любена Каравеловъ и др. търсили срѣдства, какъ да отхвърлятъ отъ плещитѣ на българския народъ вѣковното турско иго . . . Тѣзи *«Немили-Недраи»*, за които по-послѣ писалъ Вазовъ, отсега му станали най-близки приятели, и той се прѣдалъ всецѣло на революцията. Всичко, каквото ималъ, сподѣлилъ съ другаритѣ си. Забравилъ търговия и печалби и се прѣдалъ на перото, съ което сѣлелъ отечестволюбивъ жаръ между българитѣ.

Въ 1872 г. Вазовъ се завърналъ въ България прѣзъ Цариградъ, дѣто се прѣдставилъ на бѣлѣжития тогава литературенъ дѣецъ, покойния дѣдо Петко Славейковъ, когото и помолилъ да прѣгледа и поправи нѣкои отъ стихотворенията му. Прѣзъ сжщата година до Августъ 1873 г. учителствувалъ въ градъ Мустафа Паша.

Подиръ дълги странствувания той се връща на 1874 г. въ Сопотъ съ голѣмъ купъ ржкописи, но безъ счупена пара. Подозрѣнъ отъ турцитѣ подиръ несполучливото възстание прѣзъ 1876 год., той пакъ из-